

Pietumos Evangeliku

Relias

Užsira kaina 15 Centu

Išaina kas savaitę

Metams užsisakymas
2 litai

Nr. 1/2 (140/141)

1938 m. sausio mėn. 9 d.

4 metai

Sveikiname savo mielus Skaitytojus su Naujais Metais ir linkime gausios Dievo malonės ir palaiminimo!

„Dievo palaiminimas tesie ant Jūsų, mes Jūs žegnojame varde Vono Dievo!“ Pf. 129, 8.

Prie Taveš aš pasilieku.

Pf. 73, 23—26. Bet taciau visados pasilieku prie Taveš; nes Tu laikai mane prie mano dėkines. Tu vedai mane pagal savo valę ir savo garbėse priimi. Kad aš Tave tikrai turiu, tai aš nesibijau nei žemės, nei dangaus. Nors mano kūnas ir siela (dūšia) apalpsia, tai tu, Dieve, taciau visados esi mano širdies palinkšminimas ir mano dalsis amžinoji.

Wel wieni metai pasfendo amžinybės laiko šlovėje, wel Nauji Metai štovi prieš akis. Šie ateina ne kaip senas pawarges senelis, bet kaip jaunaitis, tiesus, slautus, gražus, kaip naujai gimęs kūdikis, kuris savo žvilgsnį meta į pasaulį. Šie ateina baltu žiemos laiku, tai langu stiklai išklijuoja, tai žemė pasfendusi, tai žemė pajutoje, tai medžių galvos apdengtos išklijuojančiais, o wisa žemė išsi po storu, baltu, minkštu žiemos patalu.

Kaip kiekvieno lango stiklas išpuohtas įvairiais žiedais, ne mūsų ranomis padirbtais, mums nesuprantamais, taip žmogaus širdyje slepiasi daug to, ko mes nenumanome, joje daug troškimų, ilgėjimo, wilties. Wisa tai N. Metų angoje išnaujo subanguoja šujuda, žadindami mūsų naujas mintis, naujas wiltis, naujus troškimus, naujus linkėjimus. O šios wiltys, šie linkėjimai labai įvairūs. Sergantis turi wilties išgyti, sėdintis kėlėjime turi wilties išwysti laiswę. Turi naują wiltį, senas jaunas ir kiekvienas žmogus savo pašautime, savo amate, tikėdamas ir laudamas iš N. Metų ko nors naujo geresnio. Ufininkas pagalwoja apie ateinantį metą, ar Dievas wissus sawuosius išlaikys sweikatoje, ar duos gerą laiką, ar jawai puoš jo dirwas, ar gywulėliai bus sweifi. Wisi mes esame hiam gywenime, wissų širdys plaka ir pilnos wilčių, ko naujo geresnio, bet ir dėl tos pacijos mūsų kasdieninės duonelės, dėl ramaus gywenimo, dėl taikos, dėl sweikatos. Ir te Dievas duoda, kad šie N. Metai wissiemis atneštų to, ko būtiniausiai gywenime trūksta. Te duonos riekelės netrūktų nė wienam. Te jie neša daugiau dėmės, supratimo ir susitarimo žmonijos tarpe. Te turtingasis ir galingasis ne lieka pūstus ir išdidus, ir wargingasis te neštrenta nusiminime. Te kiekvienas pražilęs atsimena savo jaunystę, o kiekvienas jaunaitis te pagalwoja ir apie savo senatwės dienas. Tenėša jie wissiemis daug sweikatos ir nuohirdžios pagarbos pražilusiesiems, trišpczi-niškios meilės — pawargusiems. Te senieji daugiau supran-ta jaunuosius, tada nesistirs taip daug žmonių galwojimais, uždėtas žmonėms darbas bus įwystyti lengwiau. Te blai-wiomis galwomis ir hwiestiomis širdimis peržengiame N. Metų slenkstį.

Kiekvienas stowime prie N. Metų slenkščio, prie laiko rubežiaus, ir žinome, kad praeitis daugiau nebegriš. Ir šių akimirkų mūsų širdį pripildo wissoliais pajautimais, ir taip norisi, kad ši walandu užstiebtų dar ilgau ir neži-nome į kur, ar į praeitį ir ateitį žwelgti. Senasis metas, ly wissolis jo bergwptomis dienomis dar kartą atsi-toja, akimirkose dar kartą pašinerti ar jas aptabinti. Bet wisa tai jau priklauso praeciziai. Buwo ir sunkios praeitų metų walandos, o jos išhaukė iš širdies tik atsidusėjimą. Ne wienam jie padarė dideles ir galias žaizdas ir, kaip aštrūs gywenimo erkščzių dygliai, kaip skaudžiai jie sužeidžia. Bet aščių Diewui, ir šios skausmo walandos jau praeityje. Ne wienas našlaitis, ne wiena pražilusė motina ar tėwas, stowėdami prie naujų metų slenkščio atsimena, kaip savo brangų sūnų ar tėwą dėl kurio taip karštai plakė širdis, ileido į duobę ir apibėrė kaltomis žemėmis. Wšaros ap-temdo akis, bet naujųjų metų wiltis nudžiowina jas ir kaitą paslaptingo, naujo šako širdžiai. Ir taip wisi stowi-me prieš naują laiką, nežinodami, ką jis neš, koks jis bus, o mūsų širdys pilnos baimės, swyrawimo, wilčių ir tikė-jimo. Mes užmirždami wissą gywenimą ir praeitį, sweifi-name wienas antrą, nuohirdžiai linkėdami wiso tuo ge-riausio: sweikatos, turto, laimės ir daug, daug ko.

Wienas mokslininkas yra pasakęs: Duokite man atrą-mos tašką, aš wissą žemę pajudinšiu. Ir mums šioje, gal būt taip rimtoje, taip swarbioje gywenimo walandoje, wissiemis mūsų swyrawimams, abejojimams būtinai yra reikalingas tošjai stiprus, nepajudinamas, amžinas atra-mos taškas. Tokį tašką mes žinome. Tai yra mūsų Diewas, apie Kurį psalmistas sako: Wiežpatie Diewe, Tu esi mūsų stiprybė giminių giminėms. Tu esi amžinasis, stiprasis Die-was, prie Taveš tūstantis metų kaip wiena diena. Todėl wissas savo wiltis, wissą savo nusitikėjimą, gręžtime į Jį. O mūsų Wiežpats Jėzus Kristus, kuris labai gerai pa-žino savo Tėwo walią pasakė: Be Jo žinios nė wienas plaukas nuo galwos nenutrunka. Jis mūsų tėwas. Jis žwel-gia į mus savo tėwiską širdimi, nekdamas daug atlei-dimo, daug pasigailėjimo. O wisoje gywenimo dienoje, tokios jos nebūtų ir per žiuos metus, mes drašiai, pilni

tikėjimo, tiesime savo ranką savo geram dangaus Tėvui, Jis mums pagelbės mūsų gyvenimo dienoje ir mes be baimės, be svyravimų galėsime eiti toliau savo gyvenimo kelią. Tikėjimo pripildytoms širdims žengtime drąsiai per naują gyvenimo slenkstį, o Jis mus laikys prie savo dešinės. Te Jojo meilė pildo mūsų širdis gražia šaltįčia viltimi.

Dabartinis mūsų laikas yra gana rimtas ir liūdnas. Mūsų pasaulis kasdien vis apsiniaukia tamšesniais ir baisesniais debesimis, tolimose štamba bedirbdami pragaištingą darbą kariauti ginklai ir ne vienas savo krauju sutepė naujųjų metų slenkstį ir padėjo savo gyvenimą ant jo. Didžiosios tautos viena į antrą žiūri su nepasitikėjimu. Nors ir mūsų tauta yra dalis to didžiojo pasaulio rato, bet galime pasidžiaugti, kad Dievas mūsų tautai dūmė ramų ir visotomis geriausiomis gėrybėmis pripildytą gyvenimą. Ką ateitis slepia saulėje, mes nežinome, tik trokštame vieno, kad ramybė ir taika viešpatuotų pasaulyje, kad kiekvienas galėtų ramiai dirbti savo darbą, kurti ir puošti savo gimtą liždelį ir garbinti savo Viešpatį, gerąjį dangaus Tėvą. Mūsų ateitį žino tikrai dangaus Tėvas, todėl pasitikėtume Juo, Jis mūsų darns. „Tėve, kad tik Tave aš turiu, tai aš nesibijau nei dangaus nei žemės.“

Bet tas mus dar nepaliošuoja nuo mūsų pareigos, o visa tai uždeda dar didesnę pareigą ir atsakomybę. Be paliovos, nepailsdami mes turime dirbti visa tai, kas priklauso geros valios žmonėms. Mums uždėta pareiga gyventi dėl amžinosios dangaus karalystės, mums uždėta pareiga mylėti ir rūpintis savo bažnyčia, savo tauta ir savo valstybe. Uždėta pareiga atlikti sąžiningai ir su džiaugsmu. O jei mūsų jėgos pasilps ir prieisime prie jėgų ribesniais, neužmirškime pakelti savo akis į tuos aukštųjų kalnus, iš kur ateina mums pagalba. Mūsų pagalba ateina iš Viešpaties Dievo, Kuris sutvėrė dangų ir žemę. Jis neduos mūsų kojai paslysti.

Gal šie gyvenimo metai bus mūsų paskutiniai. Gal greit sustambės paskutinis mūsų gyvenimo varpo garšas ir Dievas per savo gailestingumą priims mus savo malonėn, tai mes wistiek drąsiai galėsime sakyti: „Nors mano kūnas ir siela apalpsta, tai Tu, Dieve, esi mano širdies palinkšminimas ir mano dalis amžinoji.“

Viešpatie, gailingai žvelg į mus, apšviest mus ir savo palaimos ranka žegno mus. Neatsimink mūsų, pagal mūsų nuodėmes ir nusidėjimus, bet pagal savo didį gailestingumą.

Wainikuok naująjį metų savo stiprybe, savo jėga, savo garde ir savo gėrybių pilnumu. Bet taciau aš wifados pasikeku prie Tavo. Amen.

Trumpi bruožai apie Žvyrių ew. liut. parapiją.

Žvyrių parapijos bažnyčia.

Ant Nemuno kranto, tarp žaliuojančių lankų, prie wiežkelio Kaunas — Klaipėda, stovi Žvyrių ew. liut. parapijos bažnyčia. Ši lauko ji atrodo jau gana sena, bet widuje ji labai graži ir jauki, ir čia įėjus žmogus gauni jausmą, kad čia tikrai šventa wieta. Didžiausia dalis parapijiečių gyvena gana toli nuo savo bažnyčios, tiki 15 — 30 kilometrų atstu. Nors kelias tolimas ir dažniausiai blogas, bet pamaldos lankomos labai šaitlingai. Parapijiečiai myli savo bažnyčią ir jai atneša gana daug aukų.

Žvyrių ew. liut. parapija pradėjo savo metrifacijos aktus surašinėti nuo 1813 metų. Iki to laiko aktai buvo įrašinėjami į Tauragės ew. liut. parapijos knygas.

Konfirmandų sąrašai randasi jau nuo 1808 metų. 1809 metais jau buvo 68 konfirmantai. Ši to galima įpresti, kad Žvyriuose jau gana seniai gyvena ewangelikų. Iki 1923 m. Žvyriai turėjo tik kantorių. Nuo 1923 metų jie jau gavo savo nuolatinį kunigą. Nuolatiniais kunigais Žvyriuose buvo: kun. Jofas, kun. A. Gelžinis, kun. S. Stanaitis, o nuo 1932 m. gruodžio mėn. Žvyriams buvo paskirtas kun. S. Jekelis, kuris iki šios dienos čia žegnatai darbuojasi.

Kun. Jekelis gimė Szakiuose. Š Kauno uniwersitetą ew. teol. fak. įstojo 1925 m., kurį baigė 1929 m. Wėliau trum-

Žvyrių parapijos klebonas kun. S. Jekelis.

pai studijavo Leipgė ir Marburge. 1930 m. wafario mėn. 2 d. buvo ordinuotas į kunigus ir paskirtas Batakių — Tauragės parapijoms kunigu. 1932 m. buvo perkeltas į Žvyrius kur ir šiandien dar gyvena. Per paskutinį laiką jis nuolatos aptarnavo ne tik Žvyrius, bet ir Surbarką, Raseinius, Sudargą. 1933 m. wofiečių sinodas išrenka savo wice senjorū.

Nors Žvyrių parapijai priklauso tik 1223 parapijiečiai, kurie daugumoj mažajemiai, tai wisgi jie įstengia išlaikyti ne tikrai nuolatinį kunigą, bet ir gražioje twartkoje wiskus parapijos trobesius ir bažnyčią. Nuo 1934 metų parapija pastatė naujus twartus, daržinę, malkinę ir nu-dąžė kleboniją iš lauko, aptwėrė klebonijos kiemą, padarė šwentorių, atremontawo bažnyčią iš widaus ir, be to, atliko gana daug kitų mažesnių remontų.

Reikia tiesiog stebėtis, ką ir maža parapija nuweikti gali, jei joje ramybė ir meilė wiešpatauja. Tikimės, kad ir toliaus Dievas savo žegnonės ranką nuo mūsų neati-trauks.

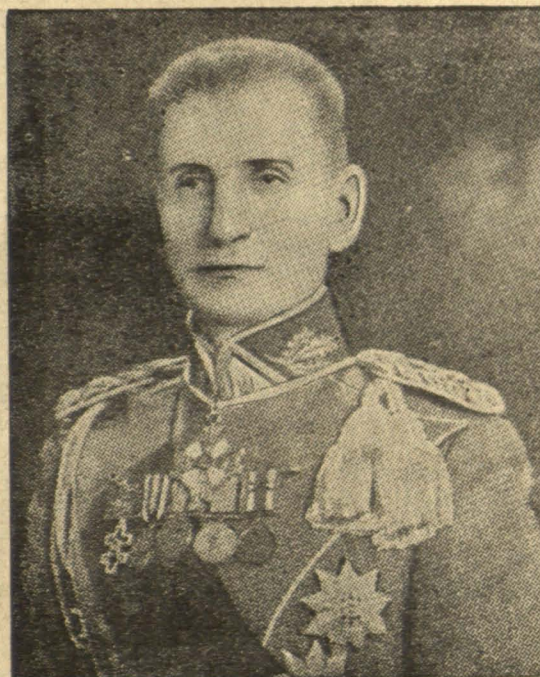
Žvyriflis.

Generalinio superintendente Prof. Dr. Jakubėno pasakyta kalba laidojant generolą S. Žukauską 1937. XI. 28.

Tamsi, niūri ir liūdna rudens ūkanos aplinkuma apsupa mus. Greitai visa gamta pasiners žiemos poilsiiui, bet ne amžinam ir ne ilgam. Netrukus pavasario saulutė vėl sušvis, sušildys ir sužadins gamtą naujai gyvybei, visa sužaliuos, tada ir mūsų širdys pradžiugs nauja viltimi.

Žmogaus gyvenimas tai vaizdas, žmogaus gyvenimas tai paveikslas, palyginimas. Kas yra tas žmogaus gyvenimas? Juk ne kas kita, kaip didelis Viešpaties Dievo sėjos laukas, kurį jis nuolatai, nepailstama ranka apdirba ir vis nauja meile ir kantrybe beria savo sėklos grūdėlius? Yra žmogaus gyvenime ir žiemos laikai, kada tas gyvenimas atrodo tuščias ir liūdnas, kaip tas laukas po žiemos antklodė. Papučia šiltas pavasario vėjelis, saulutė pakyla ir įremia savo šiltus, gaivinančius spindulius, visa atgyja, pražysta, mūsų širdis smarkiau ir gyviau suplaka iš džiaugsmo ir pasigėrėjimo; atgimsta nauja viltis gyvenimui; mes neriname rankas ir keliame jas į dangų prie paguodos Dievo ir dėkojame ir išpažįstame su psalmistu: mano siela, nutilk Dievuje, nes jis yra mano viltis.

„Giliai sutrenkti ir nuliūdę susirenkame šią valandą pas karstą mūsų kariuomenės vieno pirmųjų karių, kariuomenės šeimos galvos, mes gedime prie karsto vieno pirmųjų mūsų tautos ir tėvynės sūnų. Šią valandą mes galėtume giedoti gėdulo aimanas, nes sukniubo vienas mūsų tėvynės šulų, kurs buvo giliai įremtas jos pamatuose ir kurį puošė mūsų valstybės atstatymo ir kūrimo žygių ženklai. O gal vis dėlto mes norėtume nusiskusti? Nusiskusti reiškia būti nepatenkintam; nusiskusti reiškia Viešpatį Dievą apskusti. Mes nusiskundžiame, jei nakties šalna

† Generolas S. Žukauskas.

pereina per pavasario gėlyną ir nuskina ką tik pražydusias lieknas gėleles, bet mes nenusiskundžiame, jei rudens saulė pagaliau nuskina nuo medžio šakos pribrendusį vaisių. Mes nusiskundžiame dėl nevykusio ir sugaišinto gyvenimo, bet mes nesiskundžiame

Kun. P. Dagys.

Tikėjimas pagal Ap. Povilą.

(Tėsinys).

Taigi, tiesa tegali būti viena, kaip Dievas yra tik vienas. Tą tiesą giliausiai išsėmė ir tobuliausiai apreiškė apaštalas Povilas; ta tiesa tai ir yra jo tikėjimas. Nors tikėjimas apaštalui Povilui yra giliausias ir svarbiausias dalykas ir tikrai jis galėtų juo triumfuoti, bet jis ta tikėjimą skelbia nužemintai ir paprastai. Kaip jo tikėjimas pilnas ramimumu, taip ir jis viską atiduoda Dievui ir iš Jo tik vienintelį tikėjimą semia.

„Povilas — pašauktasai Viešpaties tarnas, kuris anksčiau pats persekiojo krikščionis, vėliau įtikėjo ir net savo giliu tikėjimu stebuklus darė.“ Apd. 14, 7—10 aprašomas jo vienas stebuklas taip: „Listroje buvo vienas žmogus nesveikų kojų, luošas nuo pat savo gimimo, kurs niekuomet nebuvo vaikščiojęs. Jis klausėsi kalbančio Povilo. Tas pažvelgęs į jį ir matydamas, kad jis turi tikėjimo į pagydimą, tarė dideliu balsu: „stokis ant savo kojų“. Jis pašoko ir vaikščiojo. Arba jo stebuklus matome dar Apd. 13, 9—12, kuris aprašo šiaip: „Saulius, jis gi Povilas, pilnas šventosios Dvasios, pažvelgęs į jį tarė: O, pilnas visokio viliaus, visokios klastos, velnio sūnau, visokios teisybės neprieteliau, ar tu nesiliausi kreipęs tiesius Viešpaties kelius? Dabar štai Viešpaties ranka ant tavęs ir tu būsi aklas, neregis saulės iki laikui. Tuojais krito ant jo aptemimas ir tamsa. Jis ieškojo aplinkui, ieškodamas kas jam paduotų ran-

ką.“ Šie faktai parodo, kaip Apaštalas Povilas tikėjo ir koks jo tikėjimas buvo galingas.

Kalbant apie jo mokslą, reikėtų apibūdinti jo būdą ir charakterį, nes yra sakoma, kad raštuose galima matyti autoriaus sielą, lyg veidą veidrodyje. Nors teisingai pasakyta, kad siela atspindi raštuose, bet tiksliai charakterizuoti apaštalą Povilą sunku, nes sunku pažinti ir suprasti jo dieviškos sielos „aš“. Šis jo „aš“, norint jį suprasti, reikia dar surišti su aplinkybėmis to laiko, nes jis turėjo nugriauti visų „nežinomų dievų“ stabus ir visas „Dianas“ apreiškimui siųstąjį išganymo žodį ir įrodymui, jog ne tie dievai, kurie padaryti nuodėmingo žmogaus rankomis iš kokios nors medžiagos, turi būti garbinami, bet kad garbintų tą meilingąjį Dievą, kuris negailėjo savo Sūnaus Jėzaus, mūsų Išganytojo, kuris savo krauju ir kančiomis nuplovė nuodėmes, norėdamas padaryti mus švarius ir suderinti su Dievu. Taigi jis viską turėjo nugriauti ir pastatyti jį vietoje abstraktų dalyką — tikėjimą. Šis jo uždavinys nelengvas buvo ir jis galėjo atlikti, vyras, kuris pats yra tobulas ir dieviškos išminties.

Povilui pilnai galima pritaikinti šie Platono žodžiai: „Visi tikrosios išminties mylėtojai valdo visus kūno geidulius, kantriai viską ištveria iki galo, niekam nepasiduoda, nebijo, nei neturto nei vargo, kaip kad bijo minia ir gauja, kuri veržiasi prie pinigų; nesibijo nei atstumiami nuo viešų garbingų vietų, nebijo nei gėdos, nei skurdo, kaip tie, kurie geidžia viešpatauti ir trokšta garbės — nes jie noromis atsiskako nuo tos garbės.“

dėl palaiminto gyvenimo, koks buvo velionies generolo Žukausko gyvenimas“.

Ne pagal paviršinį žmonių sprendimą, bet pagal sprendimą seno Izraelio tautos vado Josuos, kurs dažnai su savo tauta žvelgė mirčiai akysna, yra palaimintas tas gyvenimas, kurs Dievo bijo ir ištikimai tarnauja jam. Velionies generolo Žukausko gyvenimą galima trumpai taip apibudinti: ištikimai jis tarnavo Dievui, o tuo ir savo tėvynei.

Jo gyvenimas buvo tarnavimas, o tas tarnavimas buvo tarnavimas Dievui, šventas tarnavimas, nes tai buvo tautos teisių atstatymas, tėvynės nuo žiaurių priešų gynimas ir jos gelbėjimas. Ne mano silpnoms lūpoms apibudinti velionies pasiaukojimą, ne man neparuoštam įvertinti jo gilia išmintimi apgalvotus žygius mūsų kovų frontuose, jo nepalaužiamą drąsumą ir nepailstamą pavyzdingumą. Visa tai padarys tie, kurie yra paruošti ir išmano įkainoti kiekvieną žymų apsiereiškimą ir kiekvieną nežymią smulkmeną karo lauke.

Šitas mums brangus vyras buvo kaip iš marmuro ištašytas savo pareigų supratime. Reikalaujamas iš kitų ištikimumo savo pareigoms, velionis ne mažiau reikalavo pats iš savęs; nuo savo pareigų jis niekuomet nenutolo nė per vieną žingsnį. Atsisveikinant su šituo mums visiems neužmirštam vyru, tegul mums visiems, o ypačiai kariams, šviečia jo pavyzdys ir tegul esti šventas jo atminimas. Apie senovės Ispanijos karvedį Cidą pasakojama, kad jis ir po mirties tebebuves savo būrių priekyje ir vedęs juos į kovas. Ir velionies didingumas reikėsi tuo, kad savo garbės aukštumoje jis neužsidarė vienas, bet ką geriausia turėjo, savo vidujausią esmę, mokėjo įterpti į mūsų narsiąją armiją ir į visą tautą. Ar atsiras plačiame pasaulyje tarp mūsų brolių lietuvių nors vienas, kurs nežinotų, kokią reikšmę lietuvių tautai turi generolas Žukauskas? Visi lietuviai,

Apie savo kilmę jis nupasakojo Apd. 22. Jis buvo tvirto būdo ir didelio pasitikėjimo, ką matome iš Apd. 13,41, kur sako taip: „Matykite niekintojai, stebėkitės ir žiūrėkite, nes aš darau jūsų dienose darbą, tą darbą kuriuo jūs netikėsite, jei kas jums pasakos“. Jis tikrai buvo ištikimas šiems žodžiams: „Aš pastačiau tave pagonių šviesa, kad būtumei išganymu iki žemės pakraščiu.“ (Apd. 13,47); Jis buvo labai jautrios sielos, ką galime matyti iš Apd. 17,16. „Povilas jų belaukdamas Atėnuose ir, čia matydamas stabmeldystei pasidavusį miestą, buvo sujudintas iki sielos gilumai.“ Jis taip pat buvo individualus, pasiaukojantis, drąsus. (Apd. 20,24) „Bet aš nieko to nebijau ir nebranginu savo gyvybės labiau, kaip savęs, kad tik pabaigčiau savo bėgimą ir žodžio tarnystą, kurią aš gavau iš Viešpaties Jėzaus liūdyti apie Dievo malonės evangeliją. Charakteringai drąsų jo išsireiškimą dar matome Apd. 26,25 kur Festui atsakė taip: „Aš neinu iš proto, gerbiamasis Festai; aš kalbu tiesos ir išminties žodžius.“ Kad jis buvo tyras be nuodėmės, mes galime matyti iš Apd. 20,26, kur sako taip: „Todėl liudiju jums šiandieną, kad aš nesu suteptas nė vieno krauju“. Apie savo darbštumą Apd. 20,31 sako taip: „Todėl būdėkite atmindami, kad aš per trejus metus naktį ir dieną nesilioviau su ašaromis ragines kiekvieną iš jūsų“. Savo meilę Viešpačiui apibūdina Rom. 8, 38–39; Jis kartu buvo ir silpnųjų užtarėjas Rom. 14 „Silpnuosius tikėjime priimkite nesiginčydami dėl nuomonių.“ Jo galutinas tikslas ir buvo, kad iš silpnųjų padaryti tvirtus Dievo karžygius, koku jis pats buvo.

(Bus daugiau.)

kur jie bebūtų, tik su pagarba mini velionies vardą, o užjūrio lietuviai ypačiai pažymėjo tą pagarbumą. Velionis liks gyvas tarp mūsų ir mumyse, nors jo ir nebėra tarp gyvųjų. Jis gyvas armijoje ir tautoje kaip įkūnyta dvasia išminties ir pajėgumo, drausmės ir saikingumo, kaip vienas jos didžiausias kūrėjas, koki ji turėjo, jis gyvas kaip įkūnyta dvasia neapjaukamos visam, kas žema ir menka, kaip dvasia savęs užsiginančio, iki mirties ištikimo vyro pareigūno.

Tačiau geriausia, kas buvo velionyje, patyrė jo gyvenimo draugė. Petys prie peties, širdis prie širdies, artimiausioje meilėje, per ilgus metus jie keliavo šią žemiškąją kelionę. Bet, miela našle, tavo gyvenimo prietėmvyje visa virsta kitaip. Tu lieki viena, be gyvenimo draugo. O vis dėlto nenusimink! Viešpats Dievas, kurs lydėjo tave per gyvenimą, bus tavo globėjas; pasitikėk Juo! Jis siųs tau draugų ir patarėjų.

„Velioni generola Žukauską puošė tauri meilė. Juk žymia savo gyvenimo dalį paaukojo savo tėvynei, savo tautai, Lietuvos armijai ir jos kūrimui. Meilė yra aukščiausias ir kilniausias jausmas. Mes galime priversti save eiti pareigas, dirbti, rūpintis kitais, bet prievarta mylėti visai neįmanomas daktas. Meilė yra įgimta ir, jei ji yra atkreipta į gėrį tų, kuriuos Dievas sujungė į vieną tautą, tada ji pasiekia tam tikrą tobulumo laipsnį, tada ji tampa testamentu ir simboliu palikuonims, ateisiančioms kartoms. Velionies generolo Žukausko meilė sudarys ryšį, kurs per šimtmečius nenutrūks, bet kaip aukso siūlas riš mirusįjį brangų tautietį su dėkinga tauta, kuriai taip ištikimai tarnavo.

Tūlas mastytojas pasakė, kad vieta, kurioje gyvena taurus žmogus, lieka pašventinta ilgiems laikams. Bet ir atvirkščiai galime pasakyti, kad ir laikas, kuriame gyvena kilnus žmogus, nepaliauja veikęs ateiti ir atsispindi per ilgą laiką nesumažintu pajėgumu.

Jo taurumo šaknys giliai siekė jo jautrią sąžinę. O jo jautrioji sąžinė iš savo pusės sėmė pajėgumą iš gyvos Dievo baimės. Jo dievobaimingumas nebuvo tuščiam išoringume, bet giliai paslėptas vidujingume, širdyje. Tarnavimas Dievui ir Dievo baimė, velionies manymu, yra žmogaus, krikščionies ir kario švenčiausia ir pirmiausia pareiga. Viešpats Dievas atsiliepė į jo tokią nuotaiką; atšaukdamas jį Savęspi, apdovanojo jį lengva, ramia mirtimi.

Kiekvienas svaresnis įvykis tiek pasaulio tautų, tiek paskiros tautos nusidavimuose lygsta pakeltam Dievo pirštui. Mes žmonės žinome, kas buvo iki to įvykio, bet mes nežinome, mes susirūpinę, mes spėliojame, dažnai nusiminę klausime, kas bus po to įvykio. Bet Viešpats Dievas per savo pranašą ateina mums pagalbon ir duoda mums tokį ramimą ir padrasinimą: mano mintys ne jūsų mintys ir jūsų keliai ne mano keliai. Bet kaip dangus aukštesnis už žemę, taip ir mano keliai aukštesni už jūsų kelius ir mano mintys už jūsų mintis.

Šio tėvynės sūnaus, mūsų didvyrio taurusis gyvenimas užsibaigė. Mes liūstame, netekę jo. Tuoju išlydėsime jį į paskutinę poilsio vietą, jo kūniškas liekanas apklosime tėvynės Lietuvos žemėmis, kurias jis taip mylėjo ir kurios kiekvieną pėdą taip narsiai ir taip drąsiai velionis gynė. Ne mes vieni čia susirinke lydime į amžinybę vieną pirmųjų Lietuvos sūnų, visos lietuvių tautos akys atkreiptos į laikinąją sostinę. Visa tauta susikaupusi atiduoda pagarbą savo geriausiajam tėvynainiui ir liūdi, kad jos kovotojas už Vilnių atsiguls paskutiniui poilsui ne Vilniaus žemėje. Kūnines velionies liekanas pridengsime žemėmis. Bet velionies paveikslas liks gyvas

lietuviams giesmyno leidimo, dėl kunigų ir wargonininkų paruošimo, dėl bažnytinės spaudos tobulinimo ir kitų tolygių reikalų. Po Naujų Metų iš spaudos išeis Kariumenės Szvietimo šyriaus lėšomis leidžiamas ewangelikams kariam giesmynėlis. Šis patieks apie 100 giesmelių, gana daug Szwentojų Rašto ištiraų, eile naujai wersetų psalmių ir hiaip iwairiems atsitikimams pritaikintų maldelių ir M. Liuterio ir Heidelbergo katekizmy swarbiausias dalis. Didžiajam Lietuwos ewangelikams giesmynui leisti gausią medžiagą yra patiekęs karo kapelionas kun. Szernas. Jo iš iwairių kalbų ir hiaip originaliai parašyta giesmynui medžiaga susideda iš apie 800 giesmių. Dabar dar wis yra dirbami techniniai tos giesmyno medžiagos twarkymo darbai. Szia medžiagą dar turės peržiūrėti kalbininkai, muzikai ir kiti šios srities žinowai. Priekš leifiant ši giesmyną liuteronių bažnyčios atstowai turės galimybės pasijakti dėl šio leisimo giesmyno principinės ir techninės pusės. Liuteronų kunigai taip pat sawo ruoštu naujai yra iškwerę eile giesmių. Tik jų dar tėra per mažai paruošta, kad dėl jų jau būtų galima patiekti šio darbo principinę ir techninę pusę karakterizuojantį sprendimą.

Toliau yra pažymėtina, kad pastutiniais metais buvo paruošta ewangelikams liuterionims tikybos mokymo programos pradžios ir widyrinio mokslo mokykloms. Be to, „Lietuwos Ewangelikų Kelyje“ buvo atspausdinta Konsistorijos priimta sekmadienio waių pamaldelių programa. Dabar yra būtino reikalo lietuvių kalba waiams išleisti atatinkamą giesmynėlį. Pasaulio sekmadienio mokyklų sąjunga per Lietuwoje šia wasarą apsilankiusį sawo generalinį sekretorių Dr. Kelly hiam tikslui yra paskyrusi 25 anglų swarus, tai bus maždaug apie 1000 litų. Telo sužinoti, kad kun. Szernas hitokiam waių giesmynėliui ešas paruošęs apie 80 giesmelių. Tad gal jau sekancziais metais bus galima mūsų waiucziams išleisti gražų giesmynėlį.

Pažymėtina dar ir tai, kad Lietuvių Ewangelikų Sąjungos Centro Wadzybos rūpesčiu praeitą žiemą Klaipėdoje buvo suruošti wix dratejū mōnōsių trukę wargonininkams ir bažnytinii jaunimo kuopeliu wadowams ruohti kursai. Tuos lankė wix 30 žmonių. Iš šiuos kursūs lankiusių dabar Klaipėdos Muzikos Mokykloj mōkōsi wargonawimo 12. Wisi gauna iš waldžios atatinkamas pašalpas.

Pastutiniais metais buvo labiau rūpintasi kokybiškai kelti bažnytinį giedojimą. Lietuvių bažnytinii chorų tėra mažai. Kiek labiau yra atsižymėjęs Kauno ew. liuteronių parapijos lietuvių choras, wedamas R. Kopo. Szis choras šia wasarą aplankė Marijampolės, Turbarko ir Garliawos parapijas, du kartu Wilsawikio filiją ir kartą Usmėrgės filiją. Taip pat keletą kartų giedojo per Walskybės Radiofoną, o hiaip gieda lietuviams liuteronims laikomose Kaune pamaldose, kurios transliuojamos per radiją. Žymesni lietuvių chorai pastutiniu metu weikia Klaipėdoje ir Tauragės parapijose. Sziaip bažnytinii chorų weiktyme lietuvių yra toli atsilikę nuo wotieczyų, kurie šia wasarą suorganizawo net 10 parapijiniu chorų jungtinę giesmių šwentę Rybartuose. O chorai, lankydami kaimynines parapijas tuo tarnauja didinti bažnytinio giedojimo meilei. Per pastutinius metus Kauno parapiją lankė Tauragės mokytojų seminarijos choras ir Klaipėdos bažnytinis choras. Turbarko parapiją lankė Pagėgių Duonelaičio gimnazijos choras ir Kretingos parapiją Klaipėdos „Jaunųjų Sandomos“ choras. Szie chorų žygiai, kad ir nepalieka neužmirštamių žymių, bet wisgi lankydami pasiškeldžia daug šwentiškos nuotaitos, pagražina pamaldas. Kiekwienoj liuteronių parapijoj turėtų būti lietuvių choras. Tuo būdu galima daug dirbti bažnyčios ir tautos labui.

(Bus daugiau.)

Laimingų metų!?

Laimingų Naujų Metų!

Sziais žodžiais žmonės sulaukė N. Metus sweikinafi. Bet šie wisi sweikintojai atsidurtų tikrai kėblioje padėtyje, jei sweikinamasai jų paklaustų:

— Kaip, kokių laimingų metų?

Ir tikrai, ką reiktia šie žodžiai: „Laimingų metų?“

— Tai geros sweikatos linkėjimas: — pašalys wieni.

Be abejonės, gera sweikata yra brangiausias turtas. Atrodo, kad sweikas žmogus tikrai jauciasi laimingas. Kentėdamas skausmus ligonis galwoja: „Ach, kad aš būčiau sweikas, tai būčiau laimingiausias žmogus!“

Tacziau tai tėra tik trupinėlis laimės.

Kiek sweikiausių žmonių yra nelaimingų, warginamų nusiwylimų, slegiamų rūpesčių, aistrų. Laikraščiuose pilna žinių apie žmogžudystes, sawižudystes, pektynes, užpuolimus. O tai wislas įwyksta dažniausiai tarp paczių sweikiausių žmonių. Šei jie būtų mentesnės sweikatos, gal kartais to ir neatitiktų.

O gal auksas laimę teikia? Gal laimingi metai yra tie, kada mes tampame turtingais, kada daug pinigų turime?

— Žinoma, taip!... — sakys dauguma.

Tikrai, pažwelgę į gywenimą pastebime, kad auksas suteikia daug laiswės, daug džiaugsmo. Jo pagelba ignjame daug draugų.

Tacziau, nors auksas ir yra geras tarnas, bet jis yra ir baisūs ponas! Wisa jis gali! Šis sujungia šeimas, weliau jas išardo... Kiek pagundų jis sukelia!... Kiek wisių nelaimių, ir net labai dažnai mirtį jis atneša.

Ir auksas laimės neteikia. Kristus pasakė: „Wargas jums, turtuoliai!...“

Gal laimingi metai yra tie, kada einama iš wieno pašefimo į kitą?... Kada garbė šypsofi?... Kada ignjama waldžios?... Kada tampame galiūnais ir iškylame?

Tacziau ir čia nėra tikros laimės. Kokiems nriemonėms wisa tai pasiekta!... Pawybdais, pagiežomis, skundais!... Kur laimė?...

Nėra jos!... Laimė nerandama grynai žmogifkame iškilime, kurs yra nusiwylimo ir nedėkingumo lydimas.

Tai kokie gi pagaliau yra tie tikrai laimingi metai?

Atrodo, kad laimingi metai yra tikrai tie, kada nesergama, kada pralobstama, kada wislas sekasi.

Bet šie wisi dalykai yra išwyrkiniai ir laikini.

Laimingi metai yra tie, kada manjje gywena wisa, kas aukšta, kilnu, gražu, esminga ir gera; kada aš noriu tikrai geru būti, o ne tik pawiršiniai pasirodyti, kada kaip žwakė ant altoriaus, kitiems šwiesdamas, kitiems tarnaudamas. nykstu; kada mano widujiniam gywenimui nuolat stiprėjant jauciuosi pakankamai twirtas atsipirti prieš wisa, kas žmogifka, ir išlaikyti nepaliesą tikėjimą; kada jauciu Wifagalinczio maloningas rankas, wedanczias mane ir wius, kuriuos aš myliu, į amžinybę...

Laimingi metai yra tie, kada atsikratau senojo žmogaus, sawo „aš“ wietoje rūpinuos kitais.

Mes kiekvienas esame ipareigoti nusikalti sau statulą dėl sawo kapo.

Todėl, ji turi būti graži ir amžinojo Kūrėjo akimis, kad iš jos pažintų mus.

Laimingi gali būti net ir pastutiniai mūsų gywenimo metai, t. y. išfilaiwinimo metai, kada pabaigus darbą, įwykčius pareigą — žemą ar aukštą pareigą — einame į šwiesos šalį, nešdami sawo wiltį Tam, Kuris yra Prisiškėlimas ir Gywenimas.

Laimingus metus mums suteikia tikras tikėjimas.

Be jo nieko nėra gero.

Per tikrą tikėjimą ir Diewo malonę ir mūsų mirtis nušwinta naujo gywenimo aušros spinduliais.

Pagal P. l'Ermite.

Pasvietimas

wisiems, wisoje wietoje Kristaus wardu prie Diewo
hautiantiesiems

1938 m. wisuotinei maldos sawaittei
nuo sausio mėn. 2 d. — sausio mėn. 8 d.

Mylimi broliai ir sesės!

1938 m. pirmą sawaitę wisy tautų ir pawadinimų krikščionys wél skiria maldai. Kaip praėjusiais, taip ir šiais naujais metais bandoma ir lietuwių tautos krikščionims patiekti wiso pasaulio maldėjams iškeltą maldos programą su keliais nešymiais pakeitimais. Centralinio Komiteto kwietime Kristaus surinkimui (bažnyčiai) wisoje tautoje tarp kitko sakoma:

„50 m. maldos sawaitės istorijoj gal dar nebūta tokio laiko kaip mūsų, kur raginimas melstis būtų buwęs taip reikalingas ir būtinas kaip šiandien. Iš wienos pusės wisoje žemynuose durys Ewangelijai yra placziai atwer-tos. Iš kitos pusės pasaulis pilnas pawojų ir dwasinių srowių, kaip patwynis dar wis tebedylanczių ir wisiškai priekingų Diewo Karalystės atėjimui. Szių srowių pa-weikti daugelis žmonių atmeta krikščionišką pamokymą ir dorowę. Be to, naujų pasaulėžiūrų ir tikybinių ištiki-nimų skirtingumai dar tebedidina žmonių tarpusawio san-tykiuose jau esamus įtempimus ir tuo augina newienybę. Wien išaukštintas Kristus sawo antžmoniškoje galybėje tebegali tokioje būklėje suteikti laimėjimą sawo malone ir teisybė. Todėliai Jo wardo mes ir hautiamės tikėjime. Taip rimta gywenamoji walandu teberagina mus wisus weikti ir melsti. Sziamė atšihaukime į wisus krikščionis praphome mažesniuose ar didesniuose susirinkimuose susi-jungti bendrai maldai ir dėkawonei.“

Kadangi šioje sunkioje dienoje maldos yra labai swa-rios ir swarbios ir reikalingos, tai parapijų, surinkimų wadai praphomi atlikti su didžiausiu atsidawimu ir tarš-čiausiais paraginimais. **Tyruose hautiančio balsas.**

* * *

Dalytai wisuotinei ir bendrai maldai.

Szwentadienis, 1938 m. I. 2 d.

Pamokslams ir pratalboms siūlomi tekstai.

Wisi buvo wienširdžiai podraug. Ap. d. 2,1 — Bet apsaugot Diewe... kad paliaucziau Zi už jus melsti. 1 kn. Jom. 12,23. — Jis dywijas, kad nei wiens juos neužstoj. Jez. 59,16. — Ir gywas yra wisados ir meldžias už juos. Jyd. 7,25. — Todėl melstite piūties Wiešpati, kad darbi-ninkų į sawo piūtiį siųstų. Mat 9,38. — Bet Jis tur ponawoti. 1 Kor. 15,25.

Pirmadienis, 1938 m. I. 3 d.

Dėkawonė ir praphymas.

Dėkofim Diewui už ištikimą liudijimą wisuotinio Wieš-paties surinkimo (Bažnyčios) placziamė pasaulyje laikuose rimto prieštara wimo ir dalinai smartaus persekiojimo; — už daugybę rytuose ir wakaruose atwirų durų Kristaus Ewangelijai ir apšireikškimui Jo gywybinių jėgų.

Praphykime Diewą, kad sutartinumas nusistatyme, gal-wojime ir pasiėlgime krikščionystėje padidėtų, dar dides-nis pastotų; — kad tikincziųjų Surinkime weiklanczios teisybės ir meitės jėgos sustiprintos būtų; — kad Dwasia maldos wisoje kraštuose iškliujama būtų.

Luf. 11, 1—13; Ps. 145, 1—14.

Antradienis, 1938 m. I. 4 d.

Wiena Wisuotinė Bažnyčia.

Dėkofim Diewui už waisingą ir wiltingą ewangelistinį judėjimą iwairiuose kraštuose; — už dwanojimą wadų, pamokymų, už wisus cziystijanczius mėginimus, kuriuos iwairių kraštų krikščionys turėjo pergywenoti ir už jų tame išrodnytą tikėjimo pergalę.

Praphykime Diewą, kad siekimas sutartinumo nusistaty-me ir darbe augtų ir gilyn eitų; — kad wisoje bažny-czioje būtų įtraukiami į bendradarbiawimą wisoje Diewo Karalystės irityse ir neprofesiniai (be ūrėdo) darbininkai; — kad šaiczius tųjų, kurie žodžių ir raštu Szwentraščzio pagrindines tiesas pamoklancziai skelbia ir į kwiesą stato, padidinamas būtų.

Epėz. 2, 11—22; Apreikš. 7, 9—17.

Trecziadienis, 1938 m. I. 5 d.

Tautos ir jų wyriaušybės.

Dėkofim Diewui, kad, nežiūrint reikarcziais didejanczio faro pawojaus, faro katastrofos iki šiolei buvo nustum-tos; — kad daugiau kaip ligi šiol reikšiasi balsai už susi-tarimą, gerą walią ir sugywenimą tautų tarpe.

Praphykime Diewo, kad wia jaunimo wadowybė steng-tųsi padaryti taikos dwoną jaunajai kartai pageidaujamą ir siekimo wertą ir įdiegtų praphymą: Te ateinie Lawo Karalystė; — kad Szwentraščzio wilties mokslas būtų skelbiamas jauniems ir seniems, nes Diewo Karalystės laimėjimai ruošia kelią ir pasaulio taikai.

Ps. 46; Mat. 5, 1—12.

Ketwirtadienis, 1938 m. I. 6 d.

Misijos — pasiuntinyštės.

Dėkofim Diewui, kad judėjimas dėl Kristaus nekrikš-czioniškoje tautoje žymiai didėja; — kad šaiczius krikš-czionių iš pagonų tarpo auga; — už pabudinantį judėjimą Borneo, Rias, Rytų-Afrikos ir Olandijos-Indijos kraš-čiuose.

Praphykime Diewo, kad akiwaidzoje pabudimo pagonų-bės iwairiuose kraštuose Kristaus Ewangelija išeitų lai-mėtoja; — kad 1938 m. rudenį Edinburge įwykštanti pa-saulinė misijos konferencija išeitų wisam pasiuntinyštės darbui į palaimą ir kad tarptautinis misijos komitetas ir iwairios misijos draugijos wis daugiau susiprastų ben-dram darbui.

Mat. 9, 35—38; 1 Kor. 12, 4—20.

Penktadienis, 1938 m. I. 7 d.

Szeima ir auklėjimas.

Dėkofim Diewui už palaimą (žegnone) šwentadienio mokyklų judėjimo wisame pasaulyje; — už augantį susido-mėjimą tikybinių auklėjimu; — už naująją išganingąją itaką krikščioniškame auklėjimo darbe aukštesnėse mokyk-lose; — už augantį samoningą atšakingumą krikščionių tarpe akiwaidzų suirimo, sugedimo šeimos gywenime; — už liudėjimą dėl nuostolių, kuriuos jaunimas per nete-kimą Diewo baimingumo ir naminių pamaldėlių šeimos apturėjo.

Praphykime Diewo dėl mokytojų krikščioniško nusista-tymo ir kad jie pradžios ir aukštesnioje mokyklose būtų ne wien mokslų pardawimo tarpininkai, bet ir Ewangelijos meilės nešėjai; — kad Diewas per studentų judėjimą jau-nimo mokslinimo wietowes padarytų auklėjimo, drausmės, padorumo ir būdo daigynu.

Ap. d. 20, 18—21; 28—35; 2 Tim. 1, 3—9; 1 Tim. 4, 6—16.

Szeštadienis, 1938 m. I. 8 d.

Widujinė misija.

Dėkofime Diewui už taip daugelio wyry ir moterų pasiawojanczią tarnybą, kurią jie Kristaus wardan prie iwairių rūšių warguolių atlieka, ypacz didžioje miestuose, ir už wisas tautos misijos ir diakonijos dirbanczias jė-gas; — už steigimą senelių prieglaudų ir waių darželių; — už išganymo pasiūlymą žydams.

Praphykime Diewo, kad šių dienų surinkimas pažintų sawo diakonijos ir misijos uždawinius ir juos gywenime wykdytų, kad darbininkų stoka pažalinta ir sunkumai dėl lėšų sudarymo nugaleti būtų; — kad Kristaus Ewangelija wisiems apsklyta būtų ir neštų sawo išgananczią jėgą.

Rom. 9, 30 iki 10, 13; Ps. 142.

Žinios.

Wokietija.

— Slaptoji policija uždare Betelio (pas Bielefeldą) teologinę mokyklą. Toks likimas palietė jau antrą išpažinimo bažnyčios mokyklą.

— Reformacijos šventė pereinantis metais buvo labai liūdna Prūsijoje. Vienos savaitės laiku buvo areštuota 40 kunigų ir uždaryti katedros. Tie buvo suimti už tai, kad jie atsisakė pasirašyti po trimis reikalavimais: nesiųsti konfistorijai skirtų rinkliavų, neplatinti „priešvalstybinių“ raštų ir besąlyginiai klausyti visų valdžios įsakymų.

— Prūsijos švietimo ministeris išleido įsakymą direktoriams ir rektoriams, kad uždraustų savo auklėtiniams prisiklausyti krikščioniškoms organizacijoms. Kai kurių universitetų studentai pareiškė, sąžinė neleidžianti jiems klausyti tokio draudimo.

— Prie Hallės teologijos fakulteto buvo du bendrabučiai studentams; mokytajam krikščioniui dekanui paėmus juos, vienas jų tapo visai tuščias ir reikėjo uždaryti, o kitame dar liko apie du trečdalius studentų.

— 1937 m. lapkričio 23 d. Vokietijos evangelikų bažnyčios tarnautojų buvo: 37 asmenų atleisti nuo pareigų, 32 uždrausta pamokslininkauti, 41 išsiųstas, 29 Berlyno fakulteto profesoriai atleisti, 7 Hallės fakulteto profesoriai taip pat atleisti ir du kitų universitetų ir 141 kunigas katedroje. — Vokietijoje krikščioniška bažnyčia pergyvena pirmųjų amžių persekiojimus.

Rusija.

— Komunistinis jaunimas išpareigojo parduoti dešimtį milijonų atvirukų už penkiolika milijonų rublių. Šie pinigai skiriami Rusijos bedievių sąjungai. Šitie atvirukai bus siunčiami užsienio jaunimui kaip priemonė bedieviųbei plėsti.

Lietuva.

Wilnius. 1937 m. spalio 13 d. mirė Wilniaus sinodo katedros Bronislovas Kaderas Krokovoje, kur jis prieš karą vedė chirurgijos katedrą. Tai buvo placziai žinomas profesorius — chirurgas, kūręs darydamas labai painias ir sunkias operacijas. Jis buvo sūnus kunigo Kadero, ilgus metus kunigavusio Vapilėje, o pašvies generalinio superintendente Wilniuje. Welionis Kaderas buvo kūnu ir siela reformatas; jis buvo labai prisirišęs prie savo bažnyčios ir mylėjo ją. Mirdamas prašė palaidoti jį Wilniuje. Karas padarė welionį invalidu. Darydamas operaciją, apnuodijo savo kraują ir nuo to laiko sturdo. Darbui jis visai nebetiko.

Kaunas. P. Švietimo Ministeris pašyrė Kauno ew. reform. bažnyčiai statyti 25 000 litų pašalpos. Pinigai jau gauti.

Batafiai. Lietuvių Evangelikų Sąjungos Batafių štyriaus moterų surinko aukas parengti dovanėles ir apdovanoti vaikucius Katedrom. Tam reikalui iš štyriaus katedros buvo skirta 15 litų. 1937 m. gruodžio 24 d. vakare bažnyčioje buvo pamaldos, laike kurių vaikuciai pagiedojo dvi giesmes ir pasakė Katedrų šventei pritaikintas eilutes bei ištraukas iš giesmių. Po pamaldų klebonijoje buvo dalinamos Katedrų dėdės dovanos vaikuciams. Pirm gaudami dovanas turėjo taip pat pasakyti eilutę arba ištrauką iš giesmės. Nors vakaras buvo gana šaltas, bet vaikucių priejo daug. Apdovanota apie 80 vaikucių. Gave dovanas linksmi, šventiškai nuotaitoj skirėsi į namus.

J. A.

Wiltėčiai. 1937 m. gruodžio mėn. 27 d., trečią Katedrų šventę, 5½ val. p. p. įvyko „J. S.“ Wiltėčių štyriaus Katedrų šventė Wiltėčių privatišėje mokykloje. Šventė prasidėjo su trūbininkų motete ir bendra giesme: „Paušintis Dievas danguje.“ Atvėrimo žodį su 95 psl. tarė šty-

riaus pirmininkas p. Kawolis. Šventę pagražino vietinis štyriaus choras su penkiomis Katedrų giesmėmis. Taipogi į šventę atsilankė Gubernatūros referentas p. kun. Dagys, „J. S.“ centro pirmininkas p. mok. Purwinas, sak. p. Sztrefys iš Jaktėlių ir p. stud. Enzaitis. Placziau apie Katedrų reikšmę kalbėjo p. kun. Dagys ir p. Sztrefys. P. mok. Purwinas šveikino Wiltėčių „J. S.“ štyrių, pasiūlydamas štyriaus darbuote. Nemažas skaicius mokinių padėklamavo gražias Katedrų eiles. Šventė buvo užbaigta su malda ir bendra giesme: „Tai ta naktis“. — Pažymėtina, kad buvo susirinkę labai daug žmonių, ir kad visi buvo patenkinti, galėję kelias valandas praleisti gražioje Katedrų nuotaitoje.

Štyr. koreisp.

Dėgliai. Katedrų švencijų 3-cią dieną šventė Pėžaičių „Sandoros“ Moterų Pagalba savo Katedrų šventę, Dėgliuose pasūtinę p. Stubrą. Apie 3 val. prisirinko švencijų iš arti ir iš toli, tiek, kad visos patalpos prisipildė. Iš Klaipėdos, į šią šventę atsilankė „J. S. Sandoros“ Dėjos Centro B-bos pirm. Purwinas, kun. Dagys ir studentų Dėjos „Rėžos“ atstovas stud. Endzaitis.

Pamaldas pagražino Klaipėdos „Jaun. Sandoros“ trūbininkai ir Dėglių „Jaun. Sandoros“ choras. Salėje buvo ir Katedrų eglaitė padegta. 3,30 val. prasidėjo šventė bendra giesme: „Su šaldžia linksmyme.“ Tada pagiedojo Dėglių „J. S.“ choras „Tylė naktis“ ir „Eikim giedodim su džiaugsmu“. Sakyt. Sztrefys savo gražiam Dėwio žodžio apšakyme prisiminė a. a. Kristupą Lokį, kurio waizdas puošia ir šias patalpas, prisiminė, kaip juodu prieškariniais laikais draugikai dirbo ir jų paštangų dėla įstūrė „Sandoros“ d-ja. „J. S.“ nariai: Gelžintė, Konradaitė, Sžudnagytė, Bendikaitė, Budrūtė ir daug kitų, kurie dar mokyklą lanko pasakė gražių eilių. Tada Dėglių „J. S.“ choras dar pagiedojo: Kai siela man Dėwio ramybės pilna. Po to p. Purwinas žirdingai pašveikino Centro B-bos wardu. Kun. Dagys laike swarbią mišią iš žodžių: „Garbė tesie Dėwui aukštybėje“. Studentų ew. wardu šveikino stud. p. Endzaitis.

Po bendros giesmės: „Paušintis Dievas Danguje“, šventė žirdinga malda ir giesme „Sžirdimis susijednodim“ buvo baigta. Po šventės kun. Dagys apdovanojo kūdikius šaldainiais. Choristai su artimaisiais ir tėveliais dar pasiliko pre bendros kamos, kurią paruošė „Sandoros“ Pėžaičių Moterų Pagalbos štyriaus narės.

Šventei suruošti daug triūso įdėjo pirmininkė p. Stubrienė, p. Stubra ir kiti, kurie nesigailėjo darbo. Pasibaigus šventei Pėžaičių „Sandoros“ Moterų Pagalbos pirmininkė p. Stubrienė, minėtos draugijos wardu apdovanojo apylintės warginguosius iwairiomis dowanomis. Po tam Dėglių „J. S.“ choristai pasitarė dėl iwystancijos 1938 m. sausio mėn. 15 d. šventės Wanagų bažnyčioje. Dar pagiedojus „Brangią walandą Wiešpats mums davęs yra“, baigė jaunųjų susirinkimą ir visi išsikirstė į namus.

J. A.

Laugaliai. Vietinis „J. Sandoros“ štyrius savo Katedrų šventę surengė 3-cią Katedrų dieną Laugalių prieglaudoje. Prieglaudos salė ir kiti kambariai prisirinko pilni žmonių, pasiklausyti Katedrų Evangelijos. Pasweikinimo žodį į susirinkusius tarė štyr. pirm. p. Sprogys. Chorui pagiedojus giesmę: „Dabar su angelų pulku“, šventės pamokslą pasakė prieglaudos tėwas p. Megnis, pranešdamas apie tą didžiąją Dėwio meilę, kuri ateina prie žmonių ir ieško kas pražuwęs. Toliau kalbėjo mok. p. Sžteras iš Luk. 2,14 apie džiaugsmingą Katedrų pranešimą: Garbė tesie Dėwui aukštybėje, ramybė ant žemės ir žmonėms pašimėgimas. Katedrinę nuotaitą patėlė wietos Sefmadienio Mokyklos waiwuciai, kurie wėdami p. Sprogio pagiedojo wiaš eilę kalėdinių giesmucijų ir padėklamavo gražių eilėraščių. Prie programos paįwairinimo prisidėjo ir štyriaus štygų orkestras bei trūbininkai. Baigiantis šventei warguoliai ir Sefm. Mokyklos waiwuciai buvo apdovanoti.

M. T.

Karklininkai. Pereitų metų gruodžio m. 17 d. už. Karkelio patalpose buvo „J. Sandoros“ Karklininkų styriaus Kalėdų šventė. Salė prisirinko pilna žmonių. Giedojimus palydėjo savo skambiais instrumentais styriaus trūbininkai. Šventę pagražino ir p. Pareigio vedamas styriaus choras. Kalėdų eilių prie gražiai papuošto Kalėdų medžio atsakė mergaitės ir mokyklinio amžiaus kūdikiai. Diewo žodžiu patarnavo kun. p. Klumbys. Iš Klaipėdos „J. S.“ styriaus buvo atvykęs giedotojų kvartetas ir smuiklininkai, kurie savo gražiu pasirodymu džiugino klausytojus. Čia šventės dalyviams teko susilausti aukštų švečių iš Klaipėdos, būtent Ponia Gubernatoriene Kubiliene ir Tik. Reik. Ref. Kun. p. Dagj. Sandorietė M. Seigytė Ponia Gubernatoriene pasveikino ir ištikė gėlių. Po to, styriaus pirm. p. Kojeliui pasveikinus aukštuosius švečius, prabilo į susirinkusiuosius Ponia Gubernatoriene, kuri savo kalboje palinkėjo daug laimės mums ir žvejams jų sunkiame užsiėmime ir ragino visus stropiai ir nenuilstamai darbuotis ir toliau. Kun. p. Dagys taip pat kalbėjo gražius žodžius apie Kalėdų džiaugsmą ir kad kiekvienas stengtųsi apsigyventi šviesiais rūbais. Kun. p. Klumbys sveikino aukštuosius švečius Karklininkų parapijos vardu, linkėdamas peržegnotų Kalėdų švenčių. Čia Ponia Gubernatoriene gausiai vaikščius apdovanojo saldiniais, kuriais jiems suteikė didelį džiaugsmą. Po šventės styriaus nariai ir švečiai pasiliko kelias valandas prie gražiai parengto Kalėdų stalo, kurios praėjo jaukioje nuotaidoje.

M. I.

Paupis. „Jaun. Sandoros“ moksleivių styriaus sandorietčiai 1937 12. 18 d. susirinko į metinį susirinkimą. Metinį veiklos pranešimą padarė sekret. J. Vismys. Susirinkę susitapė ir prisiminė mirusį narį Trinkį. Po to buvo išrinkta nauja valdyba.

Wakare buvo Kalėdų eglutė. Visą programą gražiai išpildė patys moksleiviai. Tikybinių kalėdinių pranešimų atliko p. Jurgaitis. Po to, buvo deklamacijos, stygų orkestras gražiai išpildė keletą kalėdinių dalykelių ir trūbininkams palydint giedojo kalėdinių giesmių. Po šio mišrimo naktul su švečiais susirinko prie kavos, kurios metu prisiminė ir styriaus dviejų metų sukaktis. Gražius linkėjimus pareiškė bendrabučio vedėjas ref. Alemas, Spart. Mokyklos vedėjas Kalniškis, p. Jurgaitis, iš Pažėgių atvykęs buv. styr. pirm. Gailius, „J. S.“ pirm. Burwinas. Styr. pirm. W. Vismys, padėjo už pareiškėtus linkėjimus. Iš švečių dar dalyvavo p. Aleminenė, mokytojas Reintis ir „J. S.“ Valdybos narys Sunius ir keli trūbininkai.

Ir žiomet, kaip ir pereitais metais, „Jaunųjų Sandoros“ Paupio ir Klaipėdos styriai prisidėjo prie Spartės-niosios Mokyklos mokinių apdovanojimo Kalėdoms.

Šlaitykite „Reliq“!...

Sziandien swietas neramus,
Nežinia, koki tofs bus,
Bet rytoj arba poryt
Niekto gero nematyt.
Tiek daug įvykių baisių
Sziandien turim ištiesų,
Ir kiekvienas neramus
Klausinėja, kol taip bus?...
Wokietijoje labai
Su tikėjimu blogai: —
Prie altoriaus tunigai
Melbžias tautai wokiflai...
O wėl Rusijoje placzioj
Padėty labai sunkioj

Tiek bažnyčia, tiek wif
Kurie dirba toj srity.
Čia būreliai tikinczių
Turi daug, oi daug priešių,
Iš bažnyčių čia gražius
Pasidaro teatrūs
Bediewybė jau labai
Spaudžia Rusiją tikrai.
Jeigu imsimė titus
Žemės rutulio kraštus,
Žvelgdami į juos giliau,
Ar mažiau, arba daugiau
Rasim naujo daug wif
Bažnytinėje srity.
Sklanda, plinta daug gandy,
Daugel žmiejty, daug kalby,
Dėl bažnyčių pas titus,
Dėl tikėjimo pas mus,
Ir dažniausiai to wifai
Wis nežino nieks tikrai,
Tik kiekvienas neramus
Klausinėja, kol taip bus?
Bet jūs nieko nežinotit,
Jei gauduos tiesos iekfosit,
Nes tie škleidžiami gandai
Suklaidina jus tikrai.
Jei tikėjimo dalykuos,
Jums neaišku kas nors likos,
Jeigu norit rasti tiesą —
Į ją kelią jums nušwiesiu,
Duosiu būdus jums tikrus,
Kur tiesos nešėjais bus!
Sziandieninė mūsų spauda
Iš wifur teisybę gaudo.
„Relias“ kaip tik tas naujienas
Teikia sawaitę kiekvieną.
Tos srities žinias naujausias,
Tik „Relio“ iš wis gausit,
Ir sawaitę kožną wieną
„Relias“ teiks jums daug naujienų,
O tikėjimo srity
Twirti tapšite wif.
Wisa nuširdžiai, tikrai,
Pasakys jis atwirai.
Tad brangus ewangelistę
Be šio „Relio“ nepaliki,
Nors žiais metais apšwiesiti —
Mielą „Reliq“ parsitwiesiti.
Kaip tu džiaugies, kada jis
Kas sawaitę prilankys,
Kai tau dwasinių žinių
Bus tiek daug ir idomų.
O be to, „Relyje“ rasit
Dar ir kito peno dwasiai.
Daug paguodos džiaugsmo tyro
Mielame „Relyje“ yra.
Jis primins dažnai frifkcionui,
Apie Wiefpaties malonę.
Apie Diewo meilę filnią
Jo pamokslai, straipsniai pilni.
Tad daugiau to tikro džiaugsmo,
Daugiau Diewo meilės jausmo,
O wif gandai į šalį,
Kurie neteisybę malė, —
Parsitwiesit į švečius
Kas sawaitę „Reliq“ jūs,
O po švečio, bus jau jis
Szeimininku pas jums.

M. 3.

Užsakymas priima redakcija, kiekvieną pašto įstaigą ir laiškininkai. Užsakant redakcijoj laikraščio kainą: metams 2 litai, 1/2 m. 1 litas ir ketvirčiai m. 50 centų. Užsakant pašto įstaigoje, kaina 2 litai 30 ct., pusė m. 1 lit. 30 ct. ir ketvirčiai m. 80 ct. Beidžia Pietumų Ewangelikų Susivienijimo Bažnytinis komitetas. Redaguoja Kun. P. Dagys. — Spaudė: „Lituanica“, Klaipėda, Balangos gatvė 23-24. — Rankraščius ir užsakymus prašome siųsti šiuo adresu: Klaipėda „Lituanica“, Dagiai.